(1688) "शर्द कुत्सिते शब्दे" इति काशकृत्स्नेन (भ्वादौ) पठितम्। स धातुः आत्मनेपदी इति च ज्ञायते। यथा शर्दते—अपानं त्यजति।

(1689) "शर्ब गतौ" (I-भ्वादिः- 423. सक. सेट्. पर.)

'एकः शर्बस्तालव्यादिः, अपरः षोपदेशः, अन्यो दन्त्यादिः।' इति क्षीरतरङ्गिण्याम्। '—गतौ हिंसायां च' इति कातन्त्रः। 'नोपधः इति कौशिकः' इति माधवः। 'शर्व—' इति काशकृत्स्नः।

शर्बकः-र्बिका, शर्बकः-र्बिका, शिशर्बिषकः-षिका, शाशर्बकः-र्बिका ;
शर्बिता-त्री, शर्बयिता-त्री, शिशर्बिषिता-त्री, शाशर्बिता-त्री ;
इत्यादिकानि रूपाणि सर्वाण्यपि गत्यर्थककर्बतिवत् (173) ऊह्यानि।

(1690) "शर्व हिंसायाम्" (I-भ्वादिः-585. सक. सेट्. पर.)

शर्वकः-र्विका, शर्वकः-र्विका, शिशर्विषकः-षिका, शाशर्वकः-र्विका ;
शर्विता-त्री, शर्वयिता-त्री, शिशर्विषिता-त्री, शाशर्विता-त्री ;
इत्यादीनि रूपाणि सर्वाण्यपि भौवादिककर्वतिवत् (173-A) ज्ञेयानि।
शर्वः-[1]शर्वाणी।

(1691) "शल चलनसंवरणयोः" (I-भ्वादिः-490. सक. सेट्. आत्म.)

'गतौ शलति संवृत्यां चलने शलते शलेः।' (श्लो. 154) इति देवः।
शालकः-लिका, शालकः-लिका, शिशलिषकः- षिका, शाशलकः-लिका ;
शलिता-त्री, शालयिता-त्री, शिशलिषिता-त्री, शाशलिता-त्री ;
इत्यादिकानि रूपाणि सर्वाण्यपि भौवादिककलतिवत् (174) ज्ञेयानि। शलः, शाला=गृहपर्यायः, [2]शलभः, [3]शल्यम्, शालिः-धान्यम्, णिनिप्रत्यये-शाली। इमानि रूपाण्यधिकान्यत्रेति विशेषः।

---

1. शर्वति हिनस्तीति शर्वः शिवः। शर्वस्य स्त्री इत्यर्थे 'इन्द्रवरुणभवशर्व—' (4-1-49) इति पुंयोगे ङीषानुगौ भवतः। 'शिवा भवानी रुद्राणी शर्वाणी सर्वमङ्गला' इत्यमरः।
2. औणादिके (द. उ. 7-18) अभच्प्रत्यये रूपमेवम्। शलभः=पतङ्गः।
3. औणादिके (द. उ. 10-17) यक्प्रत्यये शल्यमिति रूपम्। शरीरान्तर्गतं शस्त्रमित्यर्थः।